

Франц Верфел

ЧИТАОЦУ

Моја је жеља једина, Теби, ох Човече, сродан бити!
Било да си црнац, акробата, или још мирујеш у дубокој мајчинској заштити,
Било да ти песма девојачка преко дворишта звони, или сплавом при вечерњој свет-
лости бродиш,
Било да си војник или авијатичар, оличење издржљивости и храбрости.

Да ли си и ти као дете носио оружје у руци са зеленим повезом?
Кад би опалило, завезани чеп би из цеви полетео.
Човече мој, када сећању певам,
Не буди тврд и препусти се са мношћу сузама.

Јер ја сам прошао све судбине. Познајем
Осећање усамљених харфистичкиња у оркестрима лечилишта,
Осећање дебитанткиња које дрхтећи стају испред шаптаоница.

Живео сам у шуми, службовао на железници,
Седео погнут над књигама са рачунима и послуживао нестрпљиве госте.
Стајао као лојач пред котловима, блиставо осветљеног лица,
И као кули јео отпатке и кухињске остатке.

Тако да ја припадам и Теби и свима.
Молим те, немој ми се опирати!
Ох, кад би могло једном да се деси,
Да ми, браћо, у загрљај паднемо једни другима!

(С немачкој превела **Николина Зобеница**)